

λου. Λογάνια χρυσά, που ιδιάζουν σὲ γεροντικές ἀγάπες!

ΤΟ ΣΥΝΤΗΡΗΤΙΚΟ ΚΟΜΜΑ. Τὸ Σαβατό-βραδο μοιράστηκαν σὲ πολλές χιλιάδες ἀντίτυπα ἑνὸς προγράμματος συντηρητικῶν, προγράμματος ποὺ ἡ πρώτη του φράση φτάνει νὰ νοιώσει κανεὶς πὼς εἶναι ἔργο ἀνισόρροπου· τὴν παραθέτουμε ἀπαράλλαχτα χωρὶς ἄλλα σχόλια : «Ὁ προορισμὸς τοῦ Ἐλευθέρου Ἑλληνικοῦ Βασιλείου ἐστὶν ἡ ἀδιάκοπος προσπάθεια πρὸς ἀνάκτησιν τῆς ἀρχαίας τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους εὐκλείας, καὶ ἡ κραταίωσις αὐτοῦ πρὸς παγίωσιν τῆς εἰρήνης ἐν τῇ ἀνθρωπότητι, διὰ τῆς διαλάμψεως τῶν φώτων καὶ τοῦ πολιτισμοῦ, τῶν ἐκπορευθέντων ὑπὸ τῶν ἀρετῶν μεθ' ἧς ὁ Θεὸς περιεκόσμησε τοὺς ἀρχαίους ἡμῶν προγόνους τοὺς λαμπρύναντας διὰ τῆς παιδείας, τῆς τέχνης καὶ τῶν λοιπῶν τοιούτων ἀπασαν τὴν ὑφήλιον καὶ στηρίζαντας τὴν θρησκείαν πρὸς ἀγαθοποίησιν τῶν λαῶν».

ΕΒΤΣΠΩΣΙΑ. Ἔτσι μονάχα μπορούμε νὰ χαρακτηρίσουμε τὴ διαγωγή τοῦ πρῶην ἀπογοητευμένου ἀρχηγοῦ, ποὺ αἰστάνεται, φαίνεται, μέσα του ὀρεξὴ γιὰ δράση! Ὁ κ. Θεοτόκης θὰ εἶπουν καλλίτερο νὰ μὴν ξαναπολιτευτεῖ, γιατί κανένας δὲν αἰστάνεται τὴν ἀνάγκη του· ἢ, ἂν ὁ ἴδιος αἰστανότανε τὴν ἀνάγκη νὰ πολιτευτεῖ, ἔπρεπε τοῦλάχιστο νὰ χεὶ τὴν εὐλικρίνεια καὶ νὰ πει πὼς στὸ παρελθόν, ἂν καὶ μπορούσε, δὲν ἔκανε τίποτα καὶ πὼς γιὰ τὸ μέλλον ὑπόσχεται νὰ ξεχάσει δλότελα τὸν ἑαυτὸ του τοῦ παρελθόντος καὶ νὰ ἐργαστεῖ γιὰ τὴν ἐπιτυχία ἐνὸς ὀρισμένου προγράμματος ὄχι μὲ τίς ἀόριστες μὲ αἰώνιες μπουρμπουλῆρες ποὺ ἀνάφερε (οἰκονομίες-στρατὸς καὶ στόλος!) μὰ μὲ ὀρισμένες καθαρὰ ἀρχές, ἐκεῖνες ποὺ θὰ εἶταν σύμφωνες μὲ τὴν ἰδεολογία του. Ὅσο δὲν ἔκανε τίποτε ἀπ' τὰ δυὸ αὐτά, ὅσο μάλιστα τολμάει νὰ βγάζει ἀπ' τὸ στόμα του ἀνθρωπος ποὺ ἀνακατέεται στὴν ἐνεργὸ πολιτικὴ : «δὲν γινώσκω δὲ ἂν ἀπεδόθη τὸ πεμπτημῆριον τοῦ 1908 καὶ ἐκεῖνο τοῦ 1909, καθόσον δὲν διεχειρίσθημεν ἡμεῖς τὴν χρῆσιν τοῦ 1908 μέχρι τέλους αὐτῆς καὶ τὴν χρῆσιν τοῦ 1909» — ἀξίζει νὰ ἐξακολουθοῦμε νὰ τὸν θεωροῦμε γιὰ πολιτικὸ πτώμα.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΙΣ

Ἡ ΚΟΙΝῆ ΓΝΩΜῆ

ΓΙΑ ΤΗ ΦΟΙΤΗΤΙΚῆΣ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ

Φίλε «Νουμά»,

Θυμᾶσαι ἓνα ἀδερφάτο ποὺ ἰδρύθηκε πρόπερσὶ καὶ τὸ λέγανε «Συντροφία»; Ἄν πέρσι, στὴν ἡρωϊκὴ ἐποχὴ τοῦ Μιστριώτη καὶ τῆς Βουλῆς τῶν Ἑλλήνων, δὲν ἐκινήθηκε, δὲν ἐφανερώθηκε οὔτε πρῶτότυπα, ὅπως ἔπρεπε, οὔτε κοινὰ — δηλ. δὲ βγήκε νὰ διαφεντέψη τὸ εἶναι του σὰ ζωντανὸ σῶμα, ἢ τοῦλάχιστο σὰν κοινὸ ἐλλαδίτικο, σαλέβει ὁμως τώρα. Καὶ νά, τὴν περασμένη Τρίτη, τὸ βράδι, στίς ἔφτά, μαζεφτήκανε, προσκαλεσμένοι, ὅλοι οἱ φίλοι. Καὶ διάβασε πρῶτα ὁ κ. Πετριδης, ἓνα ἀπ' τὰ τρία μέλη τῆς ἐπιτροπῆς, τὸν ἀπολογισμὸ τοῦ 911 μὰζι μὲ λίγα παράπονα καὶ μὲ λίγες γνώμες τους. Εἶπε πὼς δὲν ἔχουμε λεφτά, ἐνὸ μπορούσαμε νὰ ἔχουμε, πὼς μὰς χρειάζονται μερικά ἐπιπλα. Καὶ εἶναι χρέας κάθε φίλου νὰ φέρνεται κάπως πρόθυμα, νὰ ρχεται δηλ. σὰ γραφεῖα γιὰ νὰ ἀλληλογνωρίζομαστε ἔτσι. Καὶ πὼς πρέπει λιγόλογα νὰ τάποφασίσουμε νὰ τὸ βαστάξουμε τὸ ἀδερφάτο πραγματικὸ — ὄχι μόνο τὸνομα καὶ καμμιὰ δράση. Ἐπειτα κάποιος ἄλλος τῆς ἐπιτροπῆς θὰ μὰς διάβαζε ἓνα δῆγημά του — φαίνεται γιὰ τὸ ἐπισημότερο — ἐμπνέφστηκέ ὁμως σοφώτερα καὶ ἀντὶς ἀπ'τὸ ἔκανε μιὰ πρόταση : Νὰ προσδιορίσουμε ποιὸς πρέπει νὰ εἶναι ὁ σκοπὸς τοῦ ἀδερφάτου καὶ ἀνάλογα, ποιὸ τὸ πρόγραμμά του. Ἀκολούθησε συζήτηση λίγα λεφτὰ τῆς ὥρας, καὶ ἡ ἀπόφαση : νὰ ἐκλέχτῃ μιὰ ἐπιτροπὴ γιὰ νὰ σκεφτῇ καὶ νὰ καταρτίσῃ ἓνα πρόγραμμα ποὺ θὰ τὸ παρουσιάσῃ σὲ μιὰ γενικὴ συνεδρίαση νὰ συζητηθῇ, νὰ τροποποιηθῇ καὶ νὰ ψηφισθῇ. Ἡ ἐπιτροπὴ ἐκλέχτηκε καὶ σὲ λίγες μέρες θάνα, πιστέδω, ἔτοιμη. Τώρα, ὅ,τι ἰδέα καὶ ἂν παρουσιάσῃ, τέτοια ἢ ἀλλοιώτικη, ἀδιάφορο, ἓνα πρᾶμα εἶναι βέβαιον — πὼς τὸ μέτρο τοῦτο δίνει κουράγιο καὶ ἐλπίδα σ' ἔλους ποὺ τὴν ὄνειρεφτήκανε τὴ συντροφία — συντροφία καὶ ὄχι Κοκκωνιά. Θὰ χαράξουμε ἓνα δρόμο, θάχουμε ἓνα σκοπὸ, θάμαστε ἀποφασισμένοι κάπου νὰ φτάσουμε. Καὶ ἀπ'τὸ μὴν νὰ τὴ κανεὶς ζωντανάδα — κάτῃ ἀρχισε νὰ σαλέβῃ ἐντὸς μας.

Τὶ θάποφασίσῃ ἡ ἐπιτροπὴ, εἶναι γνωστὸ ἀπὸ τώρα, μπορῶ νὰ πῶ, γιατί ὅλα τὰ παιδιὰ φαίνονται ἀξία ἀρκετὰ ὥστε νὰ ρωτήσουνε : Τὶ σημασία ἔχει ὁ Δημοτικισμὸς; Τὶ ἔχουμε στὸ νοῦ μας ἔταν ἔτικεταριζόμεστε δημοτικιστάδες; — Ἀπλοῦστατη ἢ ἀπάντηση στὸ ρῶτημα : Δημοτικισμὸς — ὄχι τύπος μονάχα — σῦθετο ζήτημα· ἀθροπιστικὸ, κοινωνικὸ, πο-